

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14280/2022
15.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Петровић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2790/22 од 23.06.2022. године, у седници одржаној 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2790/22 од 23.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву П 37/21 од 01.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности Вишег суда у Ваљеву за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу исплати 143.800 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са законском затезном каматом од 02.06.2021. године па до исплате. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 469.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2790/22 од 23.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба ЗПП, на коју се ревизијом указује. Указивање на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није релевантно, јер то није битна повреда због које се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су били у пријатељским односима. Тужилац је позајмљивао новац туженом, у више наврата, који је делимично био његов, делимично позајмљен од других лица. Када је укупна висина позајмице постала велика тужилац је са туженим закључио писани Уговор о зајму 18.02.2021. године, којим је тужени потврдио да је од тужиоца позајмио укупно 143.800 евра, да је исплата већ извршена сукцесивно у периоду од 15.12.2020. године до 18.02.2021. године и обавезао се да наведени износ врати до 01.06.2021. године. Уговор су потписали тужилац, тужени и два сведока, а туженог нико није присиљавао да га потпише. Тужени наведени износ није вратио тужиоцу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом одредаба чланова 124. и 562. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО) усвојили тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 557. ЗОО, прописано је да се уговором о зајму, зајмодавац обавезује да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета, док је одредбом члана 562. став 1. истог закона, прописано да је зајмодавац дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Сагласно наведеном, да би уговор о зајму настао потребно је да се странке сагласе о његовим битним елементима, а то се пре свега односи на сам предмет зајма и време његовог трајања. У конкретном случају утврђено је да је тужени позајмљивао од тужиоца новац у више наврата, а када је укупна висина позајмице постала велика закључен је писани Уговор о зајму 18.02.2021. године, којим је тужени потврдио да је од тужиоца примио укупан износ од 143.800 евра, да је исплата већ извршена сукцесивно (у периоду од 15.12.2020. године до 18.02.2021. године), да је рок враћања зајма истекао 01.06.2021. године, као и да тужени није вратио тужиоцу наведени позајмљени износ. По оцени Врховног касационог суда предметним Уговором о зајму од 18.02.2021. године коначно је уређен облигациони однос између тужиоца и туженог настао по основу већег броја позајмица које је тужилац давао туженом, тако што је овим уговором извршен пресек дуговања и утврђен коначан износ обавезе туженог по овом основу у погледу износа позајмице, рока враћања. Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених суда да је наведени уговор о зајму тужени потписао својом вољом, без принуде и у присуству два сведока. Стога су нижестепени

судови правилном применом материјалног права обавезали туженог, као зајмопримца, да тужиоцу као зајмодавцу, исплати 143.800 евра у динарској противвредности, са припадајућом каматом.

Неосновани су наводи ревизије да се у конкретном случају ради о фиктивном уговору, с обзиром да тужени током поступка није предлагао доказе у прилог својих тврдњи из којих би се могло закључити који се то други правни посао прикрива Уговором о зајму од 18.02.2021. године, као симулованим правним послом.

Без утицаја на другачију одлуку су и ревизијски наводи туженог да је Уговор о зајму од 18.02.2021. године потписао да би помогао тужиоцу, те да га садржина уговора није интересовала јер су у том тренутку парничне странке биле у пријатељским односима. Наиме, није уобичајено нити животно логично да тужени признањем да има дуговања према тужиоцу (у износу од 143.800 евра) правда некакве тужиочеве обавезе према трећим лицима, те стога такво понашање туженог не може да ужива правну заштиту.

У већем делу наводи ревизије туженог се непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа, те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Такви наводи нису разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета на основу чланова 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић